



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

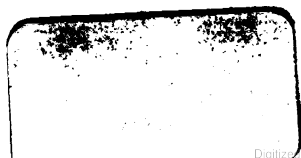
Rom
2115
27

WIDENER



HN R3E3 F

21-2.



CANTS DE PRIMAVERÀ

2460

0

CANTS
DE
PRIMAVERA

A LAS NOYAS CATALANAS



BARCELONA
VETLLADA DEL DIA 5 DE MAIG
1879.

Room 2115. 27

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF
ARCHIBALD CARY COOLIDGE
APR 28 1925

LA GLORIA.

BE n' aixordan mes aures
á tothora mos parents,
comares y males velles,
sempre ab iguals cantarelles
ó murmurant entre dents.

Y á fé son malaganyades
totes ses manyes, amor,
fins nos trehuen nomenades
quatre mosses caponades
á qui Deu dó mala sort.

Y diu l' un: ¡quin perdulari!
respon l' altre: s' han trovat,
si ell és gros estrafalari,
d' ella 'n sé tot un rosari
que vos dich que fa fretat.

Fins ta bona amiga Alberta
ahi ab molt santa intenció,
me deya com cosa certa
que jo ab tu anés molt alerta,
qu' ella sab lo que jo no.

Y tanta y tanta gatzara
han mogut aquests embulls,
que cada dia ma mare
'm renya ab tan mala cara
que fins l' hi espurnan los ulls.

Sap la teva vida entera,
sap los tractes qu' has tingut,
y la pobre 's desespera
perque diu qu' al teu derrera
vaig perdenhi la salut.

Y 'm fa venir son confés
que nit y dia 'm sermona,
me diu qu' á Deu tinch ofés...
mes l' ascolto com si res
mentres tot sol enrahona.

'M retreu l' infern horrible
'm parla de condemnats,
y 'm diu lo cástich terrible
que mereixen mos pecats...
y jo segueixo impassible.

Me diu qu' al mon tot fineix,
de la gloria 'm pinta 'ls llassos
si mon cor s' arrepenheix...
y 'l pobre home no coneix
que ja la tinch en tos brassos.

R. E. BASSEGODA.

TÓ DE RENY.

No 'm sigueu mes, no, creyéume,
Npabordesa del Roser,
que si son cabal no hi guanya,
nostre amor encara hi pert.

Putx la gent, que ja sabia,
sense guaytarho ni res,
qui 'l plat d' argent, cada festa,
feya cantar mes primer;

Ja comensa d' adonarse
que, densá que vos capteu,
ha perdut la santa Verge
lo seu devot mes fidel;

Que us torneu tota una rosa
quan passeu pel devant meu;
que 'ls áspres grans dels rosaris
se m' enpassen á parells.

Y comensa de lesheure
si 'ns tenim algun secret,
si vos feu com qui no 'm mira,
si jo fatx com qui no us vetx.

Creyéume, donchs, amor mia,
 que hi farem tots bon esmers:
 no 'm sigueu mes pabordesa
 de la Verge del Roser—

Tal, m' esclamo un dia y altre
 á compte de bon consell,
 ¡ay! y un dia y altre 'm sento:
 ¡ah, jueu, mes que jueu!

Mes ma tasca assermonáyre
 pú que amïnva ni escarment!...
 ¡dels llabis que axi m' agreujan
 es tan dols de beure 'l greu!

Bruch 17 d' agost de 1877.

PAU BERTRAN Y BROS.

À MARIA

DISFRESSADA DE VELLA

INÚTIL es, vida mia,
que 't tapis ab la careta
y amaguis tas formas plásticas
sota 'l vestit d' una vella;
que sigas per aixó ahont sigas
y vesteixis com vesteixias,
tens enemichs que t' espian
y 't deixarán descoberta.
Farás com lo sol, María,
cuant los núvols s' arrestellan
y sota sos peus s' allargan
volguent tapar sa llum bella:
la cendrosa nuvolada
no mes un raig, potsé' esqueixa,
y mes bella sa llum filtra
cuant arriba mes incerta.
¿Qu' en treus donchs de dur la cara
tapada ab un tros de seda,
si en lo foch de ta mirada
un mon s' hi podria encendre,
y tos ulls sempre llampegan
al travers de la careta!
La música de ta veu
cambiantne qu' en vols treure,

si lo somris de tos llavis
te deixar  descuberta...!
O apaga, si pots, Maria,
de tots ulls la flama ardenta,
las voluptuosas besadas
que en tos llavis voletejan,
l' encis tot qu' en ta persona
sens trovar rival campeja;
  no vulgues amagada
embromarnos indiscreta,
perque   cada pas que donas
te treiheixes tu mateixa.
Llensa; llensa, vida mia,
eixa trahidora careta,
que 't tapa sense amagarte .
com enemiga encuberta;
deixa, amor, que tots t' admirin
com solsament tu mereixes,
qu' es bell lo sol del mitj dia
encara que 'ns enlluerna.

FRANCESCH DE BOTER Y DE DALMASES.

MITJDIADA D' AGOST

HAVEM fet llarch camí, la vida meva;
i y cóm estém cansats!
Seyem sota aquest om y á l' ombra seva
fins estar reposats.

Quin lloch més bó per descansar, aymia,
¡oh poncelló joliu!
Sota aqueix om y á ton costat, voldria
passarhi tot l' estiu.

Lo sol ¡qué aplomat cau! ja es mitjdiada,
ni fa un alé de vent;
la fulla d' aquest arbre mitj secada
en terra va cayent.

Que t' espantas? ¿qué tens, rosa boscana?
dius qu' es aquest soroll?
No tingas por; lo fa una sargantana
movent aquell rostoll.

Aquest burgit que sents, lo fan las alas
d' abellas al passar,
y 'ls cants seguits son los de las çigalas
cantant en lo canyar.

Acostada aprop meu, flor bonicoya,
no 'ns sentirá ningú,
y espayet te diré una cosa, noya,
que sols pots saber tu.

Si lo parlar d' amor acás t' agrada
y 'l sí 'm donas ben tost,
jamay olvidaré la mitjdiada
d' aquest dia d' agost.

JOAQUIM COMABELLA.

MOS CANTARS

D' aquell amor tant sens fi
qu' un jorn, ó nena, 't jurí,
quant tant y tant t' estimava
un poema 'n comencí,
que del cor lo copiava.

Mes separació crüel
á poch lluny de tu 'm tenia;
feya alors per cada estel
que trist brillava en lo cel
ab ma lira una elegía.

Puguí al cap de temps tornar,
y llarch mon camí al trovar
perqué tant pesat no 'm fós,
tot fingintme ton espós
¡quants idilis vaig cantar!

Després... després t' has casat
y uns versos m' has demanat:
ton orgull es satisfet
puig avuy t' he recitat
l' epitalami qu' he fet.

Que ta ditxa no s' alteri!
que si ploro plori sol;
mes, pe 'l que podria haverhi
ara ensejo ab lo psalteri
una cançó de breçol.

Mes tart tu la sentirás
cantar, y muda estarás,
ó lira, á mon amarch plor...
pero no te 'n queixis pas
perque ja no tindré cor.

Ś. FARNÉS B.

A ALICIA

(FRAGMENTS.)

I

VEUS aquella montanya hont s' hi concrfa
Lo vent gelat, cuberta per la neu?
Sempre m' recorda, Alícia, ab melengía
Lo de dur embolcall, gelat cor teu.

Mes, ay! ¿Que dich? La neu de la montanya
Del sol de juny se fon sempre al calor,
Y l' foch inmens que l' meu amor entranya
May ha pogut desfer la del teu cor.

II

Lo riu juganer corra envers la mar blavosa,
Va la papalloneta buscant la gaya flor,
Dins de la fresca selva l' aura sutil reposa,
Y jo tras teu, Alícia, corro ubriach de amor.

Al riu la mar acotxa, avara, ab sas onadas,
Al papalló regala la flor sa dolsa mel,
La selva dona al aura sas ombras perfumadas.....
¡Y tu á glops me fas beure lo vas de amarga fel!

III

Te rius de mon amor, y estás engreida
 De ta triufant bellesa, que ferida
 Mon ánima deixá;
 No sabs lo be que m' fas, que dir puch, ara
 Que amor que ab tants desdenys no ha mort encara,
 Eternament viurá.

Vagorosa il-lusió que l' cor ansía,
 Desitj de un impossible que extasía
 Y aixeca al infinit;
 ¡Ah! Te est amor delicias misteriosas,
 Cast esclat de armonías melengiosas
 Que encantan l' esperit.

Viu lo amor correspost del ser que estima,
 Y lligat pels sentits, ab ell se abima
 Y sols per ell glateix.
 Lo meu, com sol que pels espays rodola,
 De sa mateixa flama en alas, vola,
 Y viu de sí mateix.

¿Te espanta, Alícia, ta obra afortunada?
 La espurna, inmensa pira es ja, aventada
 Per ton desdeny cruel.
 Compara y dígam si l' teu cor se aterra:
 Lo amor dels teus sospirs, mira á la terra:
 Lo meu, se eleva al cel.

JOAN B. FERRER.

ESPERANTLO

LES vuyt! l' hora més hermosa
que la nit guarda per mi;
l' hora que á mi 'm fa ditxosa
perque ell me la ve á endolsir.

¡Ay! quin goig, quina alegría,
quin está 'm dona més bell;
es de nit y 'm sembla dia;
no 'm fa falta 'l sol senthi ell.

Vindrà ab aquelles paraules
de coses d' enamorats,
que encara que sigan faules
jo les prenc per veritats.

Vindrà sos ulls á clavarme
y 'm dirá qu' estich tan bé;
voldrá agafarme y besarme...
y allavors jo 'l renyaré.

Mes no 'm creguis, no; es mentida
lo renyarte; al ferho axís
encara 't vull més ¡qui 'm crida!
¡Deu nos en quart que 'm sentís!

¡Cóm trigel y no 's veu enfora
per tot lo llarch del carrer;
ja passa un minut de l' hora
de sé aquí ¡y encar no ve!

¡Y 'l temps fuig! me desespera
que se 'n vaji tan aviat:
¡si aturant la minuteria
pogués deixá' al temps parat!

Si es que ab un' altra ensopeguis
que sos amors te vol dir,
no la creguis, no la creguis;
no 'n creguis cap sino á mi.

Mes ja 'l veig: ¡quines mirades!
va ab lo barret de gayrell,
¡Quinas passes tan ben dades!
¡Qu' es bonich! ¡Es ell! ¡Es ell!

J. FRANQUESA Y GOMIS.

LO CANT DELS SEGADORS.

S' ha espargit ja la boyrada;
Som de bella matinada,
y prenent dalla y volant
lo cistell y la carbassa,
nos anem cap. á la plassa
hont la colla 's va ajuntant.
Poch á poch se fon la lluna,
y al sentir la veu del gall
marxem tots cantant á l' una
visca 'l treball.

Dret al camp llavors fem via,
y veyem clarejá 'l dia
y després sortir lo sol,
veyem com la flor se bada,
veyem lluhir la rosada
y sentim lo rossinyol.
No 's segueix per la dressera
qu' es torrent ó xaragall,
tot cantant l' espigolera
visca 'l treball.

Las espigas ja dauradas
van formant mansas onadas

pel lleveig del dematí;
 los aucells van espantanse
 y del camp van allunyantse
 al sentirnos sols vení':
 S' aparía llavors l' eyna
 y 's comensa l' estenall,
 boy cantant tot fent la feyna
 visca 'l treball,

Quan veyem que nostra dalla
 sols mastega y que no talla
 ab la pedra l' esmolem,
 y á la bella espigolera
 que nos guayta riolera
 amorosos li dihem:
 mes que vegis qu' esmolada
 ja nostr' eyna tregui tall,
 ja 'n farás bona aplegada...
 visca 'l treball.

Que segant tots á la una
 ja farém que 'n quedi alguna,
 que 'ts la reyna dels amors!
 si á nosaltres 'ns creguessis
 voldriam qu' espigolessis
 no espiguetas, sino cors!
 Forta n' es la soleyada,
 mes per naltres es fornall
 sols lo foch de ta mirada
 visca 'l treball.

Entre-mitg de las espigás
 las rosellas sas amigás
 de sortir fins tenen pó,
 qu' al mirart sols un' estona
 veu tothom en ta cara
 mes bonica vermelló.
 Ets ayrosa, bonicoya,
 de puresa clar mirall;
 mes deixemho, cantém noya
 visca 'l treball.

Que finida l' estiuada,
 vindrá llavors l' hivernada
 y la tasca acabarem!
 y passarán entristidas
 eixas horas benehidas...
 mes qu' hi fal... ¡bah!... no hi pensem!
 treballeu mentres es hora,
 y 'n la montanya y la vall
 retenteixi 'l cant al-lhora;
 visca 'l treball.

ARTUR GALLARD.

CAP AL TART

VORA del mar, sobre la fresca sorra,
boy assentats, fent pous com la quitxalla,
dos horas vam passar, sens pogué dirte
que t' estimés, ni tu que m' estimavas.

Nos vam mirar, jugava jo ab tas trenas
rossas com or cayent sobre ta falda,
y una corrent d' amor així establirem,
que anava desde un cor al cor del altre.

La lluna va sortir majestuosa
reflectintse en lo pur mirall del aigua,
y com avergonyits per sa presencia,
nos varem recullir detrás la barca.

Los teus sospirs y 'ls meus, que á doll sortian
dels nostres cors, entre ells s' enrahonaban,
semblava que juguessen ab las onas
per anar á morir tots á una platja.

Jo 't vareig fe un petó, tu vas somriure,
y en vers lo cel tos ulls clavats estavan,
y jo, que foll d' amor mon cel hi veya
dintre tos ulls... perdó!... vaig estimarte.

SEBASTIÁ GAY VIETA.

SPES.

EN lo camí de mas penas
defallit pel fret lo cor,
perdent la sanch de las venas
caiguí al pes de mon dolor.

Cluchs los ulls, vegi d' un astre
devallá en cercles de llum,
y seguí aquí baix mon rastre,
verge de celich perfum.

De murtra la front cenyida
bessant sos esguarts amor,
de rosas blancas vestida;
duya á las mans un got d' or.

Y en solitari romiatje
eclipsant la llum del mon,
pel camí de son viatge
l' esbarsé y l' ortiga 's fon,

Llágrimas que 'ls ulls ploraban,
sanch dels peus esgarrinxats,
llirs y clavells se tornaban
ab son dols alé gronxats.

Y de cada flor lo calse,
bonicas com mos amors,
daba, sos dits al blincalse,
perlas d' aiga al calser d' or.

Cuant va ser que s' acostaba
 prop mon cos adolorit,
 sentí una veu que ensisaba,
 com un cant dintre mon pit:

«Mortal, ab delit avansa:
 lluyta ab fé en aqueix mon greu:
 ¡miram: jo soch l' esperansa
 que pujo tos planys á Deu!»

Senti en mon front la dolcesa
 com d' un bes d' ala d' aucell;
 y d' amor l' ánima encesa
 volguí besarli 'l mantell.

Cuant ab volada lleugera
 reprengué l' angel son vol,
 com broma de primavera
 daurada ab un raix del sol.

Despert, la creu xafagosa
 besí qu' endola mon ser,
 com de sa espasa gloriosa
 besa la creu lo guerrer.

Abril 1879.

M. GENIS.

LA TREPITJADORA

TREPITJADORA vas ser del pare
per la cullita del any passat:
la brema aquella qui sap hont para;
mes á tu, Rosa, te veig encara
salta que salta sobre 'l reixat.

La portadora de malvasía,
la rastellada de macabeus
sols de passarhi tota 's fonia;
y tu 'm miravas y jo 'm dalia
de no trobarme sota tos peus.

Que al cor m' entravas penjant la trena,
fresca de llavis, l' ull esqueixat.
mitj encuberta de pits y esquena,
roja de brassos, alta y morena
com nostra verge de Montserrat.

Per so quan miro tanta sepaða
que ja rosseja sense cap dany;
y diu lo pare, ma ben aymada,
«Si 'l vent no 'ns porta la pedregada
may cap cullita com la d' enguany;»

Jo, recordantme de ta hermosura
que tot m' omplia de grat plaher,
dich á la vinya que ja madura:
¡May en la terra per ma ventura,
com la cullita del any darrer!

ANGEL GUIMERÁ.

LA MEVA AMOR

La meva bella amor,
La escullida del cor
per qui pena y suspira;
la dels esguarts de cel,
la dels llavis de mel,
la dels peus de petxina;

l' estimo tant y tant
qu' en ella estich pensant
patint de nit y dia,
en mos somnis la veig
mes pura que l' oreig
del maig quan trau florida.

Sa boca de clavells
es un niuhet d' aucells
que bells amors refilan,
es un buch endolçit
per tot l' abey nodrit
ab flor de tarongina.

Sa veu de serafi
sembla 'l cantar diví

de santa melodia.
Si escoltarla pogués
lo rossinyol, sorprés
may més refilearia.

Sos cabells esbullats
son brins d' or fi, trenats
per la lleugera brisa;
lo seu cos lliri-jonch,
sembla un verdejant tronch
de palma vincladissa.

Ella es la meva amor;
per ella es lo meu cor
mon pensament y vida;
per ella suspirant
assí 'm vaig anyorant
d' amor, de nit y dia.

Jo 'm sento corsecar
y á mon llavi acostar
un fel que m' emmetzina,
y á cada amarch suspir
jo 'm sento defallir
de pena y melengía.

¡D' amor y goig felís
lo novell Paradís,
qui pogués assolirlo!
¡Qui 'l géni pogués ser

qu' en somnis de plaher
atrau sa fantasía!

¡Qui dins son bell esguart
pogués enmirallar
la seva imatje un dial
¡Qui á sos llavis de mel
pogués beure ab anhel
la font de las delicias!

Qui fes batre son cor
y esbalahit d' amor
—¡Jo t' am, la vida mial—
un jorn l' hi pogués dir;
¡y allavoras morir
y ab ella al cel unirse!

ARTUR MASRIERA Y COLOMER.

DEL LLIBRE «LO RELIQUIARI»

PRIMAVERA

XVIII

Qu' alegre t' he trovada
aquest matí al passetx,
ab aquell pom que duyas
de roses y clavells!

Quin gotx que respiravas!
Y ben mirat, ¿què 'n treus
d' aquexes flors que 's moren
d' amor devora teu,

si com les de tos llabis
no 'n trovarás cap més,
ni 't donarán l' aroma
que dus en ton alè?

XIX

VÍNA, verge benehida,
vína á eczaltar mon amor,
qu' un cel floreix en mon cor
y se 'm transforma la vida

ab ta bella joventut,
 ab tos llabis que 'm somriuhén,
 ab tos ulls...!—Y encara diuhén
 que 'l Paradís es perdut...!

XX

D'ensá, hermosa, que't coneix,
 no he tornat á obrir ni un llibre,
 ni m' he escoltat los sermons
 ab que gent sabia 'm predica.

No vull escoltar consells,
 ni que m' ensenyen de viure;
 que vull lo temps tot per tu,
 qu' ab tu m' es poch una vida.

Què 'n treuria d' estudiar?
 de mos llibres, què 'n treuria?
 si aprench á llegí' en tos ulls
 lo qu' en lloch més pot llegirse!

Si en ta mirada de cel
 tot l' esperit s' hi adelita
 y mos sentiments més purs
 s' hi inflaman y divinisan!

Si en ton front asserenat
 beu á pler ma fantasia
 grandeses que 'l pensament
 en son volar afadigan!

Y si, ardent, assedegat
d' amor, mon cor endevina
qu' en ta boca, en tos petons
hi tens la font de ma vida!

FRANCESCH MATHEU.

* * *

DISSAPTE dels morts al vespre
vatx anar al cementir,
á portarte una corona
de lliris y llessamins;
al esser devant ta fossa
tendre remor vatx sentir
y 'm semblá que me cridavas
plena d' amor y d' ençís:
—Gracies pèr ta recordança,
vina prest, t'esper assí;
lluny de tu l' ànima meua
be prou sab lo qu' es patir!
Jo 'm mor al cel, d' anyorança
vejente de dia y nit,
y mentres ab mi no estigues,
aquest cel ¡y cóm m' es trist!—
Aixis vas dir; y mon ànima
al sentir ta veu gentil,
prou jurá ben prest seguirte,
mes no ho ha pogut cumplir.
Perdona, donchs, estimada,
no lo culpis mon èsprit;
es de Deu la meua vida
y á Deu sols tinch d' obehir.

R. MARTORELL BENASSAR.

Pollença.

LO QUE 'S MURMURA

Dius que t' han dit que murmura
la minyona d' aquí 'l forn,
que si á nit, sens' tu volguerho,
jo vareig ferte un petó.

Mes la minyona aixó ho conta
que li va contá' un senyor;
y aquet, d' una cusidora,
diu que ha tret un cas tan nou:

Pero bè la cusidora:
diu, que ho sap per cert cantó
d' un, que diu, que si vé á casa
y que 'ns coneix á tots d'bs.

Lo cert es que tots murmuran
y no sabrás d' hont surt tot.
Pe 'l finestró ningú 'ns veyá...
A la saleta eram sols...

Ningú 'ns veyá y 'l fet corre...
No t' amohinis, l' amor.
¡Aixó ray! Arrivant Pasqua
no 'ls vindrá ja res de nou.

Mentrestant, quan sentis dirne
si vaig ferten un ó molts,
responlos, que, vas tornarmels
per fora murmuracions.

FRANCISCO MANEL PAU.

DARRERA TELÓ.

Cóm friso!... ¡Sino vingués!...
trepitx de passos... Qué tonta!
mon cor un á un los conta...
y... truncan!.. ¡obran!.. ¡Ell es!!...

L' estimo per lo formal...
«á las 2 per demanarte»
oh, cor!.. Bè pots alegrarte
si axis ab tot es puntual!...

S' acosta... Pel frech de roba
conech que s' en ve ab la mare...
S' assenta, tús, surt 'l pare...
(Escoltem desde l' arcóba).

Qué vergonyós deu está'!...
Y la mare?... ¡Qué tibada!...
(No 'ls entench!... Potsé' animada...
¡Es molt groixut un envá!...)

Molt bè. «Que 'm preten á mí
perque á son seny no s' escapa
que sent tant bona com guapa...»
(Si es dolent!... ¡Cóm ho sab dí'l!...)

Axis, axis... descapdella...
 «Que s' hi ha pensat bona cosa,
 y que per fi s' ho proposa
 sens por á cap mala estrella...»

«Qu' anyora la vida santa
 d' una familia avinguda...
 Que jo seré... «Bona ajuda!...
 aixó sí que 'm desencanta...»

Lo que 's si de mi 's refia...
 no, no, no; veurem casada;
 per viurer sempre amohinada...
 tant m' estimo quedá tía.»

Mes, (éscoltém ab catxassa..)
 cóm m' estima!.. Có m s' exalta!...
 «Que sobre tres anys, sens falta...»
 ¡Tres anys!... (Per mi 'n fa un xich massa)

Ben fet. Regateijiho mare...
 Y tall... Soch feta una dona...
 ¡Tres anys!.. Deu meu, cuánta estona
 tindria d' angunia encare!...

Axis... un... (Pero, no tant...
 no siga que trenqui 'l pacte)
 lo pare proposa un tracte...
 just. «Que cuant puga...» Endevant.

Jo sí que soch poca cosa...
 vetaquí un plet que m' agrada
 «Ets la part interessada,
 pues d'ésat, que m' hi fas nosa.»

Sort que 'l tinch enamorat...
 mes... Enrahonan encare...
 Si, bè. «Que vinga son pare
 per tota formalitat.

Y, pues que, anant ab bons fins,
 tot es de fácil compondre...»
 ¡m' cridan!.. No vull respondre,
 que 's pensin que só per dins...

Ja hi tornan... Vinga 'l quinqué,
 faré veure qu' endressava...
 La marel... «¡Vinch!»... Qué 'm cridaval...
 —Ay, ay!.. ¡Es aquí... V?...

JOAN PONS Y MASSAVEU.

A...

Què tens, qué tens, hermosa?
¿per qué t' han fet plorar?
¿t' han dit alguna cosa
que t' ha fet enfadar?

¿Qué va que jo hi atino?
T' han dit que ahí ab l' Agnés...
¿Vritat que ho endevino?
Bè, vaja, sí, aixó es.

Amigas envejasas
son causa dels plors teus:
¡ay Deu! aquestas cosas
no sé perque las creus.

Temps fa que tu 'm coneixes
y que t' estimo sabs;
no sé perque pateixes
y passas maís-de-caps.

Bah! posat alegroya,
per tu mon amor es,
tot son envejas, noya,
envejas, y res més.

Essent tu tan gelosa
 no viurem may en pau:
 ¿no sabs, m' aymia hermosa
 que 'm tens del cor la clau?

¿No t' he donat las provas
 del gran que 's mon amor,
 que creguis eixas novas
 que t' omplen de tristor?

Mentidas son, m' aymia,
 tot lo que t' han contat,
 llavors de gelosía
 qu' en t' ánima han sembrat.

¿Estás contenta are?
 ¿ja satisfeta estás?
 No 'm fassis mala cara
 que 'ts lletja quan ne fás.

¿Creus are que 's mentida
 lo que jo 't dich qu' ho es?
 Donchs ja qu' ho creus, ma vida,
 vaja, no ploris més.

Vesteix ton cor de festa,
 despulla 'l de son dol,
 qu' après de la tempesta
 més pur brilla lo sol.

Vina á mos brassos, vina,
puríssima il-lusió,
qu' après d' eixa renyina
molt més t' estimo jo.

Sabadell.

MANEL RIBOT Y SERRA.

REINCIDENCIA

D'haverte donat un bes
Davuy me sò confessat.
«¡Quín pecat, oh, quín pecat!»
ha esclamat el meu confés,
al sentirme, esgarrifat.

De l'iglesia n' he sortit
vessantme la contrició;
t' he trobat, y... 'l confessó,
al saber lo succehit,
no 'm darà l' absolució.

Tant li he dit: «¡Primer difunt!»
Tant li he repetit: «¡May més!»
qu' éll ha cregut lo promés...
¡Si s' ha esgarrifat per un,
pensa qué farà per tres!

J. RIERA Y BERTRAN.



FESME un pató, vaig di' un dia
á una nina com un sol;
y ella, axis que axó sentia
baix va dirme:—'Deu no ho vol.—

Jo no sé, perque m' ho deya
ni perque dient'ho somreya,
si me l' habia negat;
lo somriure qu' ella feya
duya un secret amagat.

Un secret, que jo 'm moria
per podé 'l posá en mon cor,
mentres que 'l meu front brunsia
per sentí aquella armonía
y xuclá aquella dolsor.

Lo misteri va aclararse
al marxarne de aprop meu,
que, distreta, al aixecarse,
va 'l meu front al seu juntarse
y juntá 'l meu llabi al seu;
vaig besarli...

y acabat vaig preguntarli:
—¿ho vol Deu?—

• J. SENDRA Y DOMINGO.

LA LLUNA

I

DE Deu la dolsa ullada
la Lluna fet no habia,
y, quan la nit venia,
la mar, avalotada,
llansant udols, bullia.

D' horrible parassisme
la onada n' era presa;
lluytavan ab feresa
los monstres del abisme.
La nit no hagué grandesa.

Si 'l sol era á la posta,
la llum era apagada,
y, avans que fos finada,
la ombra de la costa
tapava ja la onada.

Un clam d' angoja y pena
llavors sonar s' ohia,
y l' ombra s' extenia,

y negra era l' arena
que 'l mar, plorant, batia.

Sa queixa dolorosa
la onada á Deu alsava,
bullia y udolava,
y l' ombra, tenebrosa
al mar amortallava.

II

Y Deu, desde sa altura
de gloria y de sabiesa,
sentia, ab greu tristesa,
l' udol de la feresa
y 'l clam de l' amargura.

Y trist, en mitj la gloria
brillante que 'l voltava
mirant la mar plorava,
y de la mar la historia
plorant endevinava.

Llavors de la nit bruna
cresqué la melenja,
l' Etern d' ella 's planyia,
y, al mitj del cel, la lluna
com llantia s' encenia.

Sos raigs de llums hermosas

tocava las onadas,
 y aquestas, ja calmosas,
 callavan amorosas,
 lluhian argentadas.

Llavors del parassisme
 ja no era l'ona presa;
 callava sa feresa,
 y 'ls monstres de l'abisme
 morian de tristesa.

III

Al mon clavant la vista,
 passeja 'l cel la lluna
 en mitj de la nit bruna;
 mes cada jorn més trista
 del mon veu la fortuna.

Ja ni un sol goig li resta;
 viu trista y desolada
 y, á voltas, amagada,
 passar veu la tempesta
 cridant avolotada.

Quan torna sa llum pura
 veu que la mar, calmosa,
 ja ha fet tasca espantosa,
 y plora ab amargura
 sa pena dolórosa.

Ja sab que de la terra ;
lo dol es la memoria;
la vanitat, la historia;
lo goig més viu, la guerra;
l'orgull y 'ls crims, la gloria.

Y, al mon clavant la vista,
llumena la nit bruna,
plorant nostra fortuna;
y, cada nit, més trista
se va apagant la lluna.

FREDERICH SOLER.

AMOROSA.

DE bon matí, quan somniava,
m' ha despertat lo teu cantar:
á cada nota de tos llabis
¡ay, lo meu pit quín sospirar!

Com un aucell que 'n sent un altre
saltava 'l cor dintre mon pit...
¡ab quina trassa, traydoreta,
sabs doná' al cant doble sentit!

De ta finestra entre 'l fullatge,
la cara alegre has amagat
y ta daurada cabellera
sobre las flors s' ha destrenat.

¡Qui pogués dintre alguna d' ellas,
com papelló amagar lo cor
y enjogassarlo á trench de dia,
tot capdellanthi tos fils d' or.

Ta cadenera, ab batre d' alas,
qu' erats prop d' ella també ha dit
y 'l vent ha alsat ta cabellera
y una riälla t' ha trahit.

Entre las flors, cóm me miravas!
 no 'm dirás pas qu' era ilusió;
 de miradetas com aquellas...
 Deu nos en dó! Deu nos en dó!

Y he vist los çlots de tas galtetas,
 hont bech á doll mas ilusions,
 com dos niuets voltats de rosas
 qu' haig d' enfondí 'ls ab mos petons.

D' ensá que sento ta veu dolsa,
 no te cap gust per mí la mel;
 d' ensá que sento ta veu d' ángel,
 no anyoro 'l cel, no anyoro 'l cel.

Ves despertantme cada dia,
 ves despertantme ab ton cantá':
 dintre mon cor ta veu alegre
 á nova vida 'l cridaré.

Penso com tu, estimada meva:
 —Siga la vida un cant d' amor
 y exhalém l' ánima ardorosa
 tota en un bés plé de dolsor.

JASCINTO TORRES Y REYETÓ.

MAIG

L' auba desperta al dia
besantlo al front, y al Orient clareja
 celistia matinal.
Somriu lo cel, y la rosada envia
las flors á deixondir que 'l vent aureja,
perfums d' agraument pujant al alt.

Alças' naturalesa
y aparta 'l vel que de sa faç screna
 de nit vetlla 'l tresor;
mostra de plè sa púdica bellesa
y á l' hora de perfums la vall s' umplena
y mouse entre las flors dolsa remor.

Las boyras tornassola
que rodan del espay per la blavura,
 del sol lo primer raig;
bell punt la veu de las campanas vola
y, la mar al fendir de la llum pura,
aixeca 'l rossinyol l' hymne del Maig.

¿Sentiu? Tantost ressona
sa veu dintre la vall, la séva ofega
 lo vent, s' atura 'l riu;

y á cada refilet que lo vent dona,
prop seu las alas altre aucell replega
y enamorada un altra flor somriu.

Lo raig de sol l' inspira,
l' amanyaga l' amor, y l' amor canta
pels branquillons saltant,
y s' entussiasma, arrebatat delira,
gorjeja, trina y ab sa veu vibranta
lo cor sorolla l' esperit alsant.

Del art la fè divina
brolla á torrents de sas brillants passadas
d' armónichs refilets,
barreja giros y nous tòns afina
com notas dels psalteris escapadas
que polsan 'llá d' allá los angelets.

A l' hora esbarjeix l' aura
d' eix hymne del amor la melodía,
los ecos despertant;
y á son entorn los taronjers fan caure
las perlas en que 'l sol se reflectía,
de goig brancas y fullas tremolant.

Devallan de l' arbreda
á l' aygua del estany á rabejarse,
los aucellets novells;
sas alas desplegant de fina seda,

no sab la papallona hont aturarse
vehent ja rosas al flayrar clavells.

Roda la font melosa
y 'ls brins de l' herba gotejans separa
per mirallar lo cel;
se gronxa l' englantina vergonyosa
guaytantse en lo crestell de l' aygua clara
al fer l' abella son abast de mel.

Y á l' hora en los cors truca
l' accent d' aquest amor que dols ressona
per veu del rossinyol;
y al mirar l' home á son entorn, acluca
los ulls enlluernat, y no s' adona
qu' á altres regions son esprit pren vol.

Sent que per éll cercola,
jamay probada, una corrent estranya
de goig y benestar,
alena flayres, entre núvols vola,
y una ruixada de dolsors li banya
lo cor que alegre vol també cantar.

Y canta á la fi, canta
d' aquell amor l' essencia creadora
d' aucells, astres y flors;
y 'l raig d' aquella llum vivificanta
á qual esclat lo cel cada jorn plora,
y á qual escalf trauchen florida 'ls cors.

FRANCESCH UBACH Y VINYETA.

TAULA

La gloria.	Pág. 5
Tó de reny.. . . .	7
A Maria disfressada de vella.	9
Mitjdiada d' Agost.	11
Mos cantars.	13
A Alicia...	15
Esperantlo.. . . .	17
Lo cant dels segadors.	19
Cap al tart.	23
Spes.	25
La trepitjadora.	27
La meva amor.	29
Del llibre «Lo Reliquiari».	33
* *	37
Lo que 's murmura.	39
Darrera teló.	41
A... ..	45
Reincidencia.	49
* *	51
La lluna.. . . .	53
Amorosa.	57
Maig.	59



